

Ještě nezačal s obhlídkou a ona si nepřipadala ani trochu necudná, když otevřela dveře na terasu, bála se, jestli to bude dobré, když zatím vždycky jen „narychlo mezi dveřmi“, a on šel, cílevědomě, jak se jí zdálo, rozhodně, s mladickou rozhodností, jak s úsměvem konstatovala – kolem jezírka s lekníny nahoru stoupajícím terénem – přitom pošlapal několik růží, jak se později ukázalo, vzal za kliku a už byl uvnitř, nejdřív ji neviděl, závěs se přivřel do dveří, vytrhl ho a „neviděl jsem vás,“ řekl později a „byl jsem oslněný, ale cítil jsem vás, snad bych měl říct vnímal jsem, že tam stojíte – a čekáte.“ Ale neřekl ani slovo, mlčky a se samozřejmostí, která v ní probouzela úzkost, rozsvítil, zatahl závěsy a podíval se na ni, nahou, jak ji v těch uspěchaných chvílích „mezi dveřmi“ nikdy nemohl vidět, než zase zhasl a lehl si k ní, pistoli na nočním stolku, vysílačku na zemi. Teprve později hovořili, když už byl zase na strážci, uvařila kávu, on venku na terase, ona uvnitř u otevřeného okna, konvice s kávou, hrníčky a vysílačka na parapetu, dlouho spolu mluvili, než začalo svítat, dál si vykali. Nemluvil o lásce, řekl jen, že po ní toužil od prvního dne služby, a vyprávěl jí, jak ho znechucovala škola. Chtěl dělat rukama, pracoval na stavbě, u pásu v továrně „až už v tom, to mi věřte, nebyla žádná romantika“, a dal se k policii, ano, protože „má rád pořádek“, otec, který o sobě prohlašoval, že je právník, jím pohrdal a mluvil o sociálním propadu, skoro pedanticky a zešíroka jí vysvětloval své příjmení Hendler, záleželo mu na tom, že se nepíše s ä, ale s e, na to kladl velký důraz, ačkoliv ona by neviděla nic špatného na tom, kdyby se psal s ä. Nabídl jí dokonce etymologické vysvětlení pro e, má zřejmě původ v bavorském slově Hähnen nebo Hühnen, a jestli byl někdo z předků Händler, něco nakupoval nebo prodával, nebo byl správce drůbežárny u nějakého bavorského hraběte nebo biskupa, a proto se nejmenuje Händler, nýbrž Hendler – ne že by jí to připadalo nudné, bylo krásné s ním stát u otevřeného okna, pít kávu a pozorovat ranní červánky – ale znepokojovala ji vážnost, se kterou jí své příjmení vysvětloval. Vyprávěla mu o dětství a mládí v Eickelhofu. Patřil ke zděděným Listům, taková staromódní vila z osmdesátých let, jakou si tenkrát mohl dovolit ne přímo bohatý, ale přece jen movitý majitel tiskárny a provinčních novin. Tu vilu zdědil otec, který byl úplně chudý, společně s tiskárnou a novinami, nádherný dům, dole veliké místnosti, obývací pokoj a jídelna,

velikánská kuchyň a dokonce šatna nebo oblékárna, všechny místnosti byly větší než kterýkoliv pokoj v současném zámečku, než v něm dole zřídili zasedací místnost. Tenisový kurt. Všechno bylo malinko zašlé, ta hezká zašlost, již Käthe s láskou udržovala, a zahrada, vždycky se hádali, s humorem hádali, jestli by jí neměli říkat park, ovocné stromy, louky, žádný pitomý trávník, který nenávidí. Zahradní slavnosti, lampióny, taneční parket, otec ho pro ně nechal zhotovit pod širým nebem, slzy a bolest z nešťastné lásky k chlapci, který se jmenoval Heinrich Bewerloh – „ano, ano, *tenhle* Bewerloh, který pravděpodobně může za to, že tady stojíte, jemu zřejmě vděčíme za to, že tady spolu stojíme a právě jsme spolu leželi, že tak často narychlo mezi dveřmi... Ano, ten, ten za to může a jemu vděčíme“ – jeho úlek, když řekla „vděčíme“ – a vylíčila mu mladíka se zasněným pohledem a pronikavou inteligencí, jak levý byl na sport a tanec a všichni se mu kvůli tomu smáli. Nakonec ho tancovat naučili – a jak se točili dokola v letních večerech venku, a když přšelo, vevnitř...

Vyprávěla to té letní noci, ale ani slovo o Fischerovi, ani slovo o Helze, ani slovo o Kit, nic o Bernhardovi a neřekla mu tehdy, že je s ním asi těhotná, a den nato se málem zbláznili, když měl zase noční službu, ale Kit spala s ní a Fischer, který se vrátil ze služební cesty, spal ve vedlejším pokoji. Byla hrozně smutná, a přece se jí ulevilo, když ho den nato přeložili do Tolmshovenu. Vyprávěla mu také o Bleiblově třetí ženě Elisabeth, s níž se sprátelila, ale která se pak brzy zase vrátila do Jugoslávie. „Když je některá z nich milá, brzy odejde. Má tam hotel a stále mě zve, ale nemůžu tam přece jet s houfem osobních strážců.“ A taky mu vyprávěla o své vile u Malagy, kde se dá nuda přímo krájet – vyprávěla hodně, téměř o všem... ještě nikomu toho tolik neřekla. Samozřejmě Hubertovi nepropadla hned. Mladý policista jí byl sympatický, sympatičtější než ostatní, byl stejně starý, možná o rok dva mladší. Nevěděla, kolik je Bernhardovi, ale dnes se chodí k prvnímu přijímání velmi brzy, a možná je Hubertovi přece jen třicet, o dva roky víc než jí, a s ním se stalo, co by nikdy nepokládala za možné, tisíckrát by přísahala, že je vyloučené, aby spala s jiným mužem než vlastním – mužem, který se nikdy, nikdy nezeptal: „Vzala jste si pilulku?“ Měla předtím dost možností ke sblížení, v jezdeckém klubu, v tenisovém klubu, na večírcích. A některý muž, třeba mladý Zumnerling, byl opravdu